

תזתמלד

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

בזמנו אלה. לאחריו כל מה שעברו במשך הדורות שלפניו.
אין עוד ענינים של הידח נב. ובמילא, ישנה פציאטו של משיח
- יגואל ראשון הוא גואל אחרון - נשעה בגוף באופן נצחי
ורא סמוך 7

ערב שבת קודש פ' האזינו, שבת שובה
הי' תהא שנת סגולה

עידה

ידי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

בתוספת:

'קדו המיליון'

שעי"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

כ"ה... כמה עניינים הלא מסוגל בהסתייגות דמאל האזינו הטכ"ו.
 א. הסיה בבית רש"י בנוגע הסלקות ס"ל סטה י"אין אנו בניחין אונתי,
 -כאורה, ח"ר סויר לומר כזה י"אין אנו בניחוס" וז"ל ענינו נפילת נחמה
 אינן אדם שליט כו"ל לא חסכוני, מה ה"ל החירוף לקטויא ז"ל אח"כ בסיום הסיהת,
 בחלק ד"רונת של תורה" הבת/רש"י, נחבאר אחר זכחם של ישראל ת"י לבכל אה
 הגזירה א"י חיובה, כי כחם דל זיבור זכחם (גם בכל הסנה) הוא, ככו
 כח של יחיד בעשי"ת, אבל ענין זה נחבאר בסיום הסיהת בהחלק ד"רונת של תורה,
 וז"ל חסכוני עם הכוונה, שזוהו גם החירוף עק"ל פ"ט. כאה זהו החירוף גם עמ"י סטה
 אינו כובד פסג"ת בהסיהת ה"ל כבודם של ישראל כחב רש"י אצא רק יוכו"ל ואינו
 כולב הענין בפירוט, כי לכאורה, ביטול גזירה ע"י הסובה והפלה וכדומה, אינן
 סנגד רצונו של העכו"ל, ואדרבה, כך נצטוונו, טאל יחייאש אדם עצמו מן הרחמים
 אפילו כחברב חרה כו"ל. וענין הבטחה והפלה כו"ל הרי זה אפילו פלעדי הטעם
 דכפוי טובה, ואפילו אם טטה לא ה"ל עוטה לחם סוס טובה, סויר לכאורה סיהפלו
 עוברו או סיבטלו הגזירה ע"י חיובה, וכדומה?

3 דבר מלכות

מצד הזמן מוכרחים לדבר דיבורים "פראיים" / משיחת ש"פ האזינו תשמ"ו

6 זמן הגאולה - פרסום ראשון בלה"ק

העולם הוא רק אחיזת עינים / הקשר של הזמן והגאולה

8 "ויכונף כל ישראל"

חינוך ומשיח בתפלת חנה / לקט שירות בענין תפלת חנה שבהפטרת ר"ה

14 כת"ק - פרסום ראשון

"איך אנו מנתיים אותי" / מנעה הרבי לשאלת המניחים בשיחת ש"פ האזינו תשל"ז

מערכת "יהי המלך"

במשמרת "גאודת חסיד תבי"ד" בארה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א
 יוצא-לאור על-ידי: תלמיד ה"קבוצה", "חידלי בני דוד", ישיבת תורת'ל המרכזית, "בית משיח" 770
 סניף ארה"ב: 11213, Brooklyn, NY 38, Kingston Ave. #383 • טלפון: 778-6670 (718)
 סניף ארץ הקודש: שבל האמונה 9, קריית-שמואל, חיפה • טלפקס: 840-3153 (04)
 דואר אלקטרוני: yeh@netvision.net.il • אינטרנט: http://www.moslach.net/blind

מצד הזמן מוכרחים

לדבר דיבורים "פראיים"

היות ולכל אחד יש כבר את העלי' להר נבן, עלי' לרצות שזה יקויים בגממויות כפשוטו, שילכו עם נשיא דורנו בגממויות לארץ ישראל • הרי נכולים לשאול – מדוע מדברים דיבורים "פראיים"? • אזי ראשית כל – זה מוכרח מצד הזמן, הזמן "פראי" כאשר "החושד יכסה ארץ וערפל לאומים", האופן לבטל זאת הוא ע"י דיבורים "פראיים" • שנית – אין אלו כלל דיבורים "פראיים", שהרי הם כתובים בתורה • משיחת ש"פ האזינו, י"ג תשרי ה'תשמ"ז – בלתי מוגה

הגתה: "ועד הנחות המתמזים", תרגום: מערכת "יחי המלך"

ישראל לגאולה הנוצחית.

אך כיון שאז "לא זכו", ולא היתה אז הגאולה הנוצחית – ישנו הלימוד מפר בזמנו זה, שהיות ולכל אחד יש כבר את העלי' להר נבן, מצד בה' משה שבכל אחד ואחד, עלי' לרצות שזה יקויים לא רק מצד בה' משה שבו **בורחיות**, אלא בגממויות כפשוטו, שילכו עם נשיא דורנו בגממויות לארץ ישראל, כיון ש"מה זרעו בחיים אף הוא בחיים"!

ומה שה' מעישה שבנת תש"ז – הרי מדי יהי "הקצו ורנו שוכני עפר", ולא סתם "הקצו", אלא באופן "דורנו", מתוך שמחת, ונבונע לצדיקים זה הרי יהי מיד בגאולה!

וכידוע שבונע לצדיקים אין צורך לחכות

.. התוכן הפנימי בזה שבני ישראל לא רצו

להתייח למשה רבינו "להסתלק":

מה שאומרים, שאצל בני ישראל היתה אז העלי' ל"הר נבן", הכונה היא, שהאירה אצלם אז בה' דשער הנו"ץ השייכת לגאולה העתידה.

וזה ה' רצונם של בני ישראל אז, שהענין אכן יופשד למטה, ויקויים בפועל בעולם הזה, שזה ה' נפעל ע"י שמישה רבינו ה' נשאר בעולם הזה, וכידוע, שבאם משה ה' מכניס את בני ישראל לארץ ישראל, היתה אז הגאולה הנוצחית שאין אחרי' ללות.

שזה ה' רצונם של בני ישראל בזמן הנוצח, להשאר עם הנשיא שלהם, וללכת איתו לארץ

נאמר: "יזלם קרן משיחיו", שקאי על דוד המלך שנמשח ע"י שמואל, ומרעו יהי מלך המשיח, וכאופן ד"יוויים קרן משיחו", לא רק משיח סתם, אלא "קרן משיחו" (שמורה על חזק והתבררות), ובה גופא "יזלם קרן משיחו". וענין נוסף בה"ש"ככות דהגאולה לשמואל – ששמואל ה' נביא, ונקרא בשם "הרואה" (כמי"ש "ויאמרו לרן בה הרואה", ושמנואל עצמו אמר נא לי אחיה בנת הרואה", ובעתיד לבוא תהי מעלת "אנכי הרואה", ובעתיד לבוא תהי מעלת הנביאה אצל כא"י"א משיחאל, כמי"ש "ונבאו בניכם ונבונתכסם", ועד ש"יאשפוד את רוחי על כל בשר" – "אשפוד" ד"יקא, ששפיכה היא באופן שעולה על גדותיו, למעלה ממדידת והגבלת הכלי, "ארבעי", ו"יאשפוד את רוחי על כל בשר", לא על אלו שיהיו במדידתה נעלית, אלא גם על כל בשר, ללא צורך בהכנה לפני' "לכתיחלה ארבעי". (משחת ש"פ האזינו ה'תשנ"ב - בלתי מוגה)

במבדנתו, ובגאולה כפשוטו, של כמה וכמה הנמצאים לעת עתה במצור ובשב'י, ושהם יצאו משהם בסוד וברחמים ובשמחה ובטוב תהיה ותנגלה בעגלה זידן, זו תהי תחלה תהיה קרובה והכנה קרובה, וסלילת חדרך, דרך המלך – הדרך – בלשון המפרא, דרך רחבה, שזה יפתח שהמון קהל גדול יבואו הנה בקרוב ממש, ע"י שתהי הגאולה הפסית בהמון של עשיריות ומאות ואלפים ורבבות מ ישראל, וזה יסלול את הדרך לגאולה האמיתית והשלמה של בני ישראל בכל מושבותיהם, ע"י משיח צדקנו – כפי שהמביים פוסקי, שהוא המשיח, יבוא וינאלנו בקרוב ממש.

(משחת ו' תשרי ה'תשנ"ז - בלתי מוגה)

לכתיחלה ארבעי

והענין מהקשר ושייכות דהגאולה ל"שמנואל" (שמו של בעל החילולא) – שבסיגים וחתם תפלת חנה, אמן של שמואל,

"אין אנו מניחים אותך"

בקשר עם פ' השבוע, מובא בזה צילום ממענה הרבי לאלאת המניחים בשיחת ש"פ האזינו ה'תשנ"ז (דפוס בלק"ש חי"ט ע' 339)

להלן פענוח הכתיב:

על מה ששאלו 'מה ה' התרוע לקוישיא זי' כתב הרבי: **בפשטות – שצ"ל בכל המ' מקומות בשווה ('אף כא') – שינוי) ממקום למקום (העלי' להר) – אין מניחים.**

על מה שכתבו "בחתם של ישראל ה' לבטל את המזירה כר" ו"ע"פ פשט" כתב הרבי: **איפוא נמצא כ"ז?!**

יהודי צדיק, עדיין לא יודעים אם הוא הייחוס קרן משיחית, למרות שכבר החל הענין של הייחוס מורכב. רק לאחר ש”לחיים שלמה” הוציא, בלומר ”עיתון עולמי” – והחמשד ויבנה בהמשך ויקבץ נדתי ישראל – אז יודעים שיהיה המשיח“.

כך פוסק הרמב”ם בהלכות ספיקים, וזהו פס”ד כמו כל פסקי הדגנים של הרמב”ם, שהם לא מותרים כל ספיקות (כמו מתי תהיה ה”אחלה” דאחלה“), ומתי יהיה קרובי-גלויות, הרמב”ם פוסק שקיבוץ גלויות יהיה ביחד עם משיח).

ובכדי לדעת מיהו משיח הוא נתן סימנים גלויים:

[בהמשך הדברים וברוב נרפס ב”ק אדיש מדי”ג בהסבת הדברים וברוב נרפס ב”ק אדיש מדי”ג].
 . . . וזהו תפלת הנה בשם כל אחד ואחת מישאל, וזהו התפלה בכל דור דור, ותפלת כא”י, באופן ד”מרת נפש מאד“ – שאע”פ שיעלץ לכל בהלוי““ אבל מצד שני יש גם עדיין ”מרכיבי“ (יהוי) יהוה מרכיבי“).
 וזה מבקשים בתפלה, שהיי ”יחתו מרכיבי“, שיתבטלו הגבורות והצמצומים למעלה – כפי שהרבי הנשיא מפרש זאת במאמרו בארוכה – במילא יתבטל התקף של הצמצומים והמגבילים פה למטה, ואז יהי ”יחתו מרכיבי“.

ואח”כ יהי הייחוס עז למלכ”י, שזהו הענין דניצח מלכות ה’ ש”המציא ומולד במלכות” הוא מעיקרי עניני המלך, אשר יצא לפניהם ואשר יבוא לפניהם בעניני מלכותם שיש לכלל, ורק אח”כ יתחיל ה”יחוס קרן משיחית“ – כפי שמהפשי התניד מפרשים – שיתגלה שיהיה המשיחית.

.. שאזי מתחלת כבר הגאולה הפרטית – כפי שאומר באגה”ק – של כא”י

מחד הילדים ”בית הוי” שלה“ ואז בדרך ממילא - היות זה משכן ה’ הרי לא ידברו שם דבורים לא רצויים, מובן ששם צריך הכל להיות כשר: מזוה כשר, ומובן שכאשר ישכבו את הילד לישון ישיר עמו אזיה נגון הקשור עם יהדות, עם קדושה וזהו הדרך שהם יהיו ”זרע אנשים“!

סדר הגאולה רמז בדברי תורה

”ויהי יהוה מורכב... ויהי עז הצלף ויהי קרן משיחית“
 (שמואל א ב, י)

הפרוש הפשוט בפסוק זה הוא שמרכיבי של ה’ הם אלו המרכיבים עם מלכא משיחא. וב”משוח” הכוונה היא לרוד, כפי שמפרש התניד כאן מפורשים - שהרי הנה התפלה על לידת בנה - שמואל יהוה היה זה שמשא את ידו מלך ישראל, ואף שבימיו לא היה המלך וד אלא שאול, אבל ה”משוח” כבר אז היה ידו - ועליו היה התפלה ה”ויהי יחתו מרכיבי“ ורק אח”כ יהיה ”יחוס קרן משיחית“.

. . . דברים אלו קשורים עם פסק דינו של הרמב”ם לגבי סדר ביאת המשיח וגלוי משיח . . . קודם כל יהיה יהודי הנהג בתורה ועוסק במצוות יהוה ”יכרך כל ישראל“ שילמדו תורה ויקיימו מצוות.
 מהלשון ”יכרך“ משמע שיהיו כאלו שיריבו עמו ועד שהוא צריך לילחום מלחמת ה”י, היינו שאותו יהודי - החנה בתורה ובמצוות - ינהל מלחמות וענינו של הרמב”ם היא פשוט הדברים, היינו שתהיה מלחמה - והוה הענין של ”יחתו מרכיבי“.

לאח”כ עדיין לא יודעים - כפי שכתב הרמב”ם - אם הוא המשיח האמיתי או שהוא

וכי – כבר דובר כמה פעמים, שגם שאלה זו יודעין אליהו הנביא...
 [ובפרט שהשאלה לא מציקה כל כך, וחרואי שיכולים לישון בעת ההתוודעות, שהרי ”שינה ואפילו לישון בעת ההתוודעות, שהרי ”שינה בשבת תענוג“, אמנם לא באופן ד”שכבת וערבה שנתך“ כיון שאין אפשרות ל”שכבת“, אלא רק ”ירשבת וערבה שנתך“, ובפרט אם יש מקום לשיבה היכן דוחפים, ואפשר לישון בשקט...]

שזהו הרי הפירוש הפשוט ב”אני מאמין באמונה שלימה בביאת המשיח וכו” (שכל יהודי אומר זאת, או חושב – כמנהג חב”ד), שהוא מאמין שזה יהי **במשניות** כפשוטו, נשמות גופנים:

כשנמצאים בגן עדן הרי לא זקוקים להבחי (”באוראענען“) את הענין ד”אני מאמין“, החודש הוא שזה יהי פה למטה דרקא, נשמות גופנים:
 וכפי שהרמב”ם מאריך בסוף הלכות מלכים, אך שענין האמונה בביאת המשיח הוא יסוד תורה הבטבת ובתורה נשמות פיה שגם הוא מדבר הרי בפשוט אדות נשמות גופנים, כשם שמשתי עצמו הוא נשמה בגוף, ”על מביית דוד“, כך תהי’ הגאולה על ידי לבי ישראל **נשמות גופנים**, וילכו לארץ ישראל במשניותו;

ובהמשך לזה – כאן המקום להביא מה שהעיר לי (העירוי חכם אדח”) ובהשמה פרטית זה הגיע לדי בשבת זו, בנוגע למה שכתב החיד”א אדות האמונה בביאת המשיח.
 [שהחיד”א הרי ה’ פוסק בין בגולה

לכל החשבות שכתובים בוהו אדות השנים שבין ביאת משיח לתחיית המתים – היות והנשיאים יקומו מיד, כמוהו ממאמר חו”ל ש”משא ואחרו יהוה עמנו“ מיד כשיבנה בית המקדש, ואז יוכלו תיכף לשאול אותם כיצד להתנהג בפועל בנוגע להקדמת הקדמות שבבית המקדש, שזה הרי נוגע מיד כשיבנה בהמ”ק.
 וכשם שזה בנוגע ל”משא ואחרו“, כך גם בנוגע ל”משח” שבכל דור דור, הנשיאים שבכל דור.

הרי יכולים לשאול – מדוע מדברים דברים ”פראיים“ (”וילדע זאכן“)?
 אזי ראשית כל – זה מוכרח מצד הזמן, הזמן ”פראי“ (”א ווילדער זמן“) כאשר ”חושך יכסה ארץ וערפל לאומים“, האופן לבטל זאת הוא על ידי דברים ”פראיים“.

שנית – אין אלו כלל דברים ”פראיים“, שהרי הם כתובים בתורה, ש”היא **כמתכת** ובינתכס לעיני העמים“, התורה פועלת שהאמות יאמרו ד”ק עם **חכם** ונבון המיו המדול הזה, וא”ל בודאי שהענינים הנאמרים יכולים להתקבל גם לעיני העמים“, ובפרט אם הם דברים היוצאים מן הלב“, שאז הם ”נכסחים אל הלב ופועלים פעולתם“, ועל אדות כמה נכמה שהם פועלים על ה”א-ל ז” אשר בקרב“.

ותעיקר – שאכן נכנס במשניות לא”י, תיכף ומיד, ואז עם עניי שמיא“, יחד עם כל הדבולות, שהרי אז יקחו גם את כל הבתי כמסיות וכו’.

ומה שישנה השאלה, הרי זה שבת וכו’, והקושיא האם יש תחומין למעלה מעשרה

וקרנו תתרום בישועתך”.

והקודת הענין היא – שעצם האמונה והתקנה לביאת המשיח גורמת לקירוב הגאולה!

שהו פסק דין מחחיד”א שהי’ כאמור פוסק דינים, ואף אחד לא חולק עליו בזמן שבכלל הרי מכריעים דעתו אפי’ בענינים שהוא חולק על פוסקים אחרים, ועאכ”ל בענין זה שאין חולק עליו.

ועפ”ז ישנו גם התידוק לאלו הטוענים, שאין זה “מנחה אבותינו” ו”אין זו דרכך” לעסוק בלחט באמונה, צפי’ ותקנה לביאת המשיח, והמענה הוא: ישנו פסק-דין מפורש שעל-ידי “לישועתך קוינו כל היום” יש את הענין ד”את צמת דוד עבדך מחרה תצמח”!

– ואין להכנס לויכוחים כלל עם אלו הטוענים זאת, ולא להתפעל מה”מלעיגים”, כיון ש”ויכוחים” גודמים רק לכך שכל צד ידעה לנצח בויכוח, וזה עלול להעלות ח”ו מחשבה שההוא צודק, או להחליש וכו’, ומיטב לומר תחילים בזמן זה!

אומרים בפירוש בעת התפלה, ש”מפני חטאינו גלינו מארצנו” – טוען הווא, שאצלו אין “חטאינו”, היות ו”מנחה אבותינו בדיני”... אבל הרי “חטאינו” הוא גם מלשון חסרון, ויש אצלו חסרון בהאמונה והתקנה לביאת המשיח, ודוקא עי”ז שמתקנים זאת, ונמצאים במצב ד”לישועתך קוינו כל היום”, זה בודאי יביא את הגאולה עי’ משיח צדקנו, במהרה במינו ממש.

דוורה, בספרי ההלכה והש”ת שלו (חיים שאל וכו’ ב), ובין בנסתר דתורה כמנחה מזה שהוא מביא בספרינו כמה באורים עי”פ קבלה ומכריע בעיניהם.

ועבודתו של החי”א היתה – ש”ד”ר” של יהודי ארץ ישראל, שהנה להסתובב בחוץ לארץ ולקבץ כספים עבור בני ארץ ישראל, כלומר, שהוא נהג להפך מעות של חו”ל למעות א”י, עד שהי’ מאחד את הממון של חו”ל עם ארץ ישראל, שזו הענין ד”עשה באן ארץ ישראל” (כפתום הידוע), שזוהי הכנה להגאולה, כאשר ילכו בפועל מחו”ל לארץ ישראל!.

בספרו “מדבר קדמות” (עוד קרוי) שואל החיד”א, אודות הבכה שנאמרת בתפלת העמידה “את צמת דוד עבדך מחרה תצמח וקרנו תרום בישועתך – כי לישועתך קוינו כל היום”, שלכאורה, לא מובנת הכוונה ד”פי לישועתך קוינו”, דהרי “כי” הוא לשון של נתינת טעם, והאם זה הטעם על הגאולה?

והתמיהה גדולה יותר עי”פ הידוע עד כמה צרכים להזהר במילים הנואמרות בתפלת העמידה, שכל מילה צריכה להיות בתכלית הדיקן – וא”ל אף אומרים “כי לישועתך קוינו כל היום” בתור טעם על “את צמת דוד עבדך וכו’”?

ונבאר, שאין-הכי-גמ, זהו אכן נתינת טעם: התינוק דתפלה זו הוא, שאפי’ אם מאיז סיבה שתתהי’ יתכן שמשיח לא צריך לבוא עכשיו, ומישהו עלול לטעון שנמצאים במצב ד”לא וכו’” – בכ”ז מבקשים מהקב”ה, שבוטות זה ש”לישועתך קוינו כל היום”, ותיקיים ה”את צמת דוד עבדך מחרה תצמח

שלא יהיו לו בכך קשיים שיביאו לפיצול בנפשו וכניסו בו קושיות וכו’.

כאשר מלכתחילה יעמידו את הילד על הדרך שהוא ללמד של הקב”ה ש”האמת בחתונה מכל העמים”, הקב”ה בחר הוריו, הוריו הוריו וכל הדורות שלפניהם, במעמד הר סיני ואמר להם: יש אכן עולם גדול ואתם תמנעו מכל העמים” (ואתחנן י’, ז) אתם קטנים בכמות, ואתם מוקפים בשבעים אומות העולם ואפע”כ “בך בחר ה”א להיות לו לעם סגולה מכל העמים אשר על פני האדמה” (שם ז’, ו) – אתם אני בחר ונתון לכם הנחמה מיוחדת במינה מצוות התורה.

... והוא מה שצאמר בהפסדה: כאשר שמואל חתך לדבר – כשהתניקו מתחיל לדבר – יכאשר גמלתו” (שכפי האמור בשריע זה לערך בגל שתיים), אז צריך להביאו ליבנת הרי’ שלמה” מה המסמעות בנוגע לכל אחד – לעשות

הלכות וכו’ וכו’. זה לא בריא לילד להנהיג בו בגל דך שיתקיים שונות מכל עם”! אכן צריך לשיגח שבעתיד הוא אכן יהיה שופר תורה ומצוה, אבל הוא רק יהיה חייב בה בגיל שלש-עשר, או שתיים-עשר כאשר מדובר בילדה, שלשה חודשים קודם, או עי”פ שנה אחת נקי יהי’ – שנה אחת לפני בר מצוה, אז יתחילו ללמוד עמו כמה הוא שונה מכל הילדים ועם הוא חי באותו רוח, באותה שכונה, או באותה עיר!

מספרת לנו ההפסדה: לא זו הדרך, לא רק שלא עושים על-דל-זה פירוד המלכות, אדרבה, אם לא עושים כך הרי פועלים נגד טבועי של הילד: הוא הרי בן אברהם יצחק ויעקב, בת שרה רבקה רחל ו Leah, ואצלו בטבע הוא [כלשון אדמה]” יהודי לא רצו (ויתירה מזה) אינו יכול להתנתק מאלקותו” וצריך להכשירו שחדבר ילך בצורה טבעית.

קטע מיומנו של א’ התמנימים ב-770 הממאר קריאת הפסדה זו בראש השנה תשי”ה:

”הרבי מברך את ברכת המפטיר שבחחילה נשמעה בקול חרישי, קול חלוש. דממה באולם. כולם קשובים לקול הנפלא העוטר את הצבול במעטפת רצינות, קול זודי זופק בלבבות” שובו שובו”.

ולפתע, קול בני חזק, הולך ונובר מרנע לרנע, יללות פורצות בעוצמה מלכת לנו של הרבי, וחודרות ובוקעות את כל המפלים. כד כמה דקות. הרבי מנמנמ את דמעותיו בטליתו ושוב פולץ בבלי חסר מעוררים. מתאמצץ בכל הכוחות להתגבר על המאב והדמנע. קפיצת שפתיים, ושוב בוכה בקול דק שגשגה גבוה הולך ומתעצם.

קול הבלי מתעבד עם מלות ההפסדה. קשה לעקוב אחרי המילים לא-מילים המקצועות מתוך רננו. והנה גובר הבלי ועם זאת הקול מתגבר והתגבות” ותמלל חנה” נשמעות היטב-היטב בהיגון, ושוב מסתללקת בהירות-המילים ונדחקת בנימה עדינה של מיתתי הקול לעומת הנתי והבלי”...

”חנה למה תבבלי... הלא אנוכי טוב לך מעשרה בנים... אל העניר הזה התפללתי”, המילים מההזדות בחלל האוויר והחודרות עמוק עמוק בחדל לב ובטו”.

(מתוך תשורת לשמחת נישואין – י”ד תמוז תשי”ט)

כלל הדורות כולם” [עיי”ש הרוראה בארזכות].
(משיחת ו' תשרי תשע”ד - בלתי מוגה)

החינוך מתחיל כבר מגיל שנתיים

”יתשבו האשה והיניק את בנה עד גמלה אמת; ותמלכה עמה כאשר גמלה”
(שמואל א' א' בנב”ד)

כשחנה הביאה את בנה למשכן ה' הורה ה' “כאשר גמלת” (ובפסוקים ניקח היא עד כ”ד חודש), כלומר שהוא היה בגיל שנתיים.
מכך ישנה הוראה ותשובה: ישנם כאלו הטוענים: מילא כאשר הילד יודל בשכל וידע בין טוב לרע אז נודיע לו מהי יהדות ובמה מתבטא ה”אמת בהחננו מפל העמים” ובמה הוא שונה מכל הילדים.

אבל מהי החזרות שכבר מגיל קטן “מששהיניק מתחיל לדבר אביו מלמדו תורה” (סוכה מב. א. הל' ת”ת לאדח”י פ”א ה”א) זה אכן טוב בשביל דין בשלחן-ערוך שנכתב בעיירה קטנה בארץ ישראל, או בעיירה קטנה בקראקע, באירופה או ברוסיה וכיו”ב. כיום בימינו אלו, שהכל הולך כל-כך מהר ויש הרחבה, וילדים יכולים גם אחי”א ללמוד כמה שנים ללא נאות פנימית, כיום לא צריך להתחיל “מששהיניק מתחיל לדבר”, יש זמן לחכות עד שהוא ידע בין טוב לרע, כשהוא היה לאחר גיל שלש-עשרה או שתיים-עשרה, או אפילו אחרי חמש-עשרה, אז יוכלו להסביר לו במה הוא שונה משאר הילדים.

בינתיים, צריכים לדבר עמו על דברים בהם הוא משתווה לשאר הילדים - דבר שיתקבל אצלו בשל ולא יעמידו מחיצה, לא עושים אותו אחרת מכולם והוא צריך להגות ולהתחננו: זה הרי היפך האהבה וקירורו

אלקנה אדם עשיר, והוא יכל לפניו שיבואו עמו כמה משרתים ומניקות כרי שונה תוכל לקחת עמה את הילד ובד בבד להשגיח שהדרך לא תזיק לו, וכך היא אמת יכולה ללכת לשילה ביחד עם בנה. אבל מנין שהחזרות ושמת הלכ שיכולים לתת כשמצאנום בבית זה לא כמו כשהולכים בדרך, אפילו כאשר יש משרתים וכו’.

אבל זה רק בנוגע לשמואל. אבל יש דרך נוספת: חנה הייתה יכולה לקחת “בניב” סיוטער” - כפי שזה נקרא בלשון המדינה - לאותם שבעות ספורים שהיא תלך לשילה ותחזור ושם היא תאגור אלקות ונבואה וכו’ וזו סוכ”ש גם לבנה והיה מנך הנאה.

אבל ההפסדה מספיקת בפטות (וגם אלקנה הבין זאת, שהרי הוא לא התנוכח) שחנה אמרה שאם היא במשך שנתיים ולשיטת רב “גמלת” הוא עד שנתיים) לא תלך לשילה, היא תוכל להשיג על היניק שמואל ולפעול עכ”פ קצת יותר ממה שהיא תוכל לפעול אם היא תלך לשילה.

וחנה כד התנהגה בפועל ורק אחי”א היא הגיעה עם שמואל “והי” שם כל הימים” ואמרה עדות “אל הנער הזה התפללתי” - וזה היה בכח ועי”י המסירות נפש שלה לא ללכת לשילה במשך שנתיים, כדי להשיג שאכן שמואל יקבל הכל, ואף שגם בדרך היו יכולים לתת לו הכל אפי” ספק וספק ספיקא - מ”מ היא וישארה בביתה, ובכך היא פעלה שבנוסף לבואה שהיא אמרה (שזו הוכחה שהקב”ה הסכים להתנתח), הרי נבואה זו נכתבה בתורה - הרי ישנם פסוקים שונים בחיי חנה שלא נכתבו בתורה, ורק פסוקים ספורים עוסקים בה”י אלקנה והנה וטעם הדבר כי רק מה שנוגע כהוראה לכל הדורות אותם כתבו. ומכך שאותם שני פסוקים המספרים שחנה לא עלתה לשילה כן נכתבו - הרי שהם הוראה

העולם הוא רק אחיזת עינים

פסוקים ראשון בלשון הקודש - בער’כת מצרכת “יחי המלך”
... בעל החילולא נהג תמיד לומר את הענין ד”לכתחלה אריבער”.

וכמה חוראת בזה:

כאשר הולכים מ”לכתחלה אריבער” אזי לא רואים חילוקי דרגות (בין “דאשיכם שבטיכם” לבין “חוטב עצד ושואב מימדי”), אלא כולם שווים; כאשר הולכים מלמטה (לפי סדר - “ארוטער”) ישנם חשבונות, ובמילא ישנם חילוקים בין אחד לשני, אבל כאשר הולכים “לכתחלה אריבער” אזי אין שום חשבונות וכולם משתווים, מ”דאשיכם שבטיכם” עד ל”חוטב עצד ושואב מימדי”.

עוד הוראה לכא”א, שכאשר קמים בבורק, הדבר הראשון שעליו לעשות הוא לומר “מודה אני לפניך”, בראש ובראשונה יש לידעת שעיקר המציאות היא אלוקות, ואזי הוא לא צריך לחשב חשבונות כלל, ואפי’ חלקו בעולם לא נוגע לו, אלא הולכים מ”לכתחלה אריבער”, כל המציאות שלו היא אלוקות, והגם שכתוב “חוקות תמים וארץ אשר שמת”, ובמילא יש מציאות של עולם, אבל עליו לדעת רק שמתו עיקר המציאות שלו - אלוקות; ואת זה למדים מאברהם אבינו, כאשר הוא הלך למלאות את שליחותו של הקב”ה הוא לא חישב שום חשבונות כיצד הוא ימלא את השליחות, הוא ידע רק שעליו להשלים את הכוונה העליונה, וגם כשבאמצע הדרך נה’ פתאום נהר זה לא נגע לו, הוא צריך ללכתו וכאשר הוא הגיע לנהר - התבטל הנהר (“געווארן אויס טייך”), החשבון שלו הוא - שעליו למלאות את שליחותו של הקב”ה.

ומזה גם למדים את החוראה הבאה:

כאשר יוצאים לעולם, הוא עלול לטעון - כיצד הוא יכול לפעול בעולם, איך הוא יכול לגלות אלוקות בעולם?

ע”כ אומרים לו שצריכים ללכת מ”לכתחלה אריבער”, ובמילא לא נוגעים כאן שום חשבונות, ומה שנראה שיש עולם הרי זה רק אחיזת עינים (“עיס בלענדערט די אויגען”).
והוראה זו היא תיקף כשמוגעים מיום הכיפורים, שאזי השטן כלל לא מקסרד, ובמילא יורדים כל החלמוות והחסתורים ולא צריכים להתפעל מהעולם, ובכלל המעמד ומצב של יורדים ביום החלמוות והחסתורים הוא “כמלאכים”, שעומדים מלכתחלה למעלה מהעולם, ואז לא חולכים באופן ד”מוצב ארצה וראשו מגיע השמימיה” - מלמטה למעלה, אלא חולכים רק “מלכתחלה אריבער”.

(תרגום חפשי משיחת ש”פ האדוני, י”ג תשרי ה’תשל”ב - בלתי מוגה)

בימינו אלה ישנה מציאותו של משה – נשמה בנוף באופן נצחי

... מובן וגם פשוט, שבמיני אלה, לאחר כל מה שעברו במשך הדורות שלפניו ויצאו דו-חובות כל העניינים הבלתי-צוינים (כמובא גם בדושי אדמו"ר האמצעי), אין עוד עניינים של ידידה כו' (כולל גם שלילת הענין ד'מאן דנפול מדג'י אוקרי כו'), ובמלא, ישנה מציאותו של משה – "גואל ראשון הוא גואל אחרון" – **נשמה בנוף** באופן נצחי.

ועד"ז בנוגע למ"ש בסוף פרשת השבוע "כי מנחם תראה את הארץ ושמה לא תבוא" – **שעכשיו** יכנס משה רבינו לארץ, ולא עוד, אלא, שנפעל כן בכל אנשי הדור, כדאיתא במדרז"ל בנוגע לדורו של משה שישו בו יחד עמו.

ולענין גם ממה שאמר במזמור "לכו נונה" שאומרים בקבלת שבט: "ארבעים שנה אקוט בדר מ", דור המדבר, שגם הם ישו בו ויכנסו לארץ ישראל, ומתוך שמחה וטוב לבב, באופן ד"לכו **נונה**", החל מניגון של שמחה שינגנו עתה, ניגון עם תיבות, עד לניגון שלמעלה מתיבות, עד ל"קלא פנימאה" (ע"ד וברוגמת הענין דתקיעת שופר).

"לא ימיש מתוך האוהל" – מבהלכ"ס ופירמ"ד זח

ובפשטות – שכאשר שואלים יהודי שנמצא **בנלות**, הן אלה שנמצאים בארצות הנולה, וכן אלה שנמצאים בארץ הקודש, בדרושלים עיר הקודש, בסמיכות לכותל המערבי, מוח "ה"ס" שמצפה ומשתוקק אליו, יענה מיד בפשטות: **נס דגאולה האמתית והשלילמה!**

בלשון חזו"ע – שבבמה וכמה קהילות משראל נהוגם לאמור גם בדיבור, ואלה שאינם נוהגים לאמור בדיבור, ה"ז מחושבתם – "אחכה לו **בכל יום** שיביא", ועאכ"כ **בזמן סגולה**, כבדו-דודן, שנה שה"ז של ה'ה'ה' שנת נסים", החל מנס הגאולה.

ויש להוסיף, שבענין ה"נסים" נכלל גם זה ש"לא יבטלו במציאות ממש באור ה' הנולה כו'" – במכ"ש וק"ז מתורת הבעש"ט בנוגע לעבודת התפלה שבכל יום, ש"זו חסד גדול מהשלי"ת שאדם חי אחד התפלה, שלפי **דוד הטבע** ה"ל לו למות כו'", היינו, שזה שנושאר חי אחד התפלה ה"ע של "נס".

ומעלה נוספת גם מצד **המקום** – בית-המנסת ובית-המדרש, בית שממולין בו תורה ותפלה והחלטות טובות על מנ"ח, ביתו של כ"ק מ"ח אדמו"ר נשיא דורנו, אשר, ב' שמתויו קשרוים עם הגאולה (כמדובר במ"פ), ומובן, שכל עניינו הם בהגשה יתירה בבית שב התפלה ולמד ועבד עבודתו במשך עשר שנים האחרונות בחיים חיותו בעלמא דין, ו"קדושה אינה זה ממקומה", ועוד ועיקר – שכיין זהו ביתו של הקב"ה, הרי בודאי שכ"ק מ"ח אדמו"ר נשיא דורנו (ביחד עם כל הצדיקים) נמצא באותו מקום שבו נמצא הקב"ה, כמובן מההגות יהושע, "הושע בו נון ועיר לא מליש מתוך האוהל", שבדאי למד זה מההגות משה רבו, להמצא תמיד באותו מקום שבו נמצא הקב"ה, ובפרט מצד הביטול דמשה – "ונחנו מה", שכל מציאותו אינה אלא "סימן" על המציאות דלמעלה.

(משיחת ש"פ האדוני, שבת שרבה חמש"ו – בלתי מנוה)

כל בני משפחתו וכפי שכתוב במדרש (שהוא בלקוט שמעוני) שהוא נהג לקחת עמו ארזים ואריות וכו', ובכל שנה הוא הלך בדרך אחרת כדו - כפי שמבואר במדרש - שהלכתו לשילה תעורר ועש בכל מקום שהיה אגיע (שה"ל הוא כאמור עם כל בני משפחתו וקורבניו, וכשאלוהו להיכן אתה הולך ומה אתה לוקח עמך, הוא ענה שהוא הולך עם כל בני בתו לעלות לרגל לשילה (שאו נשא) שם היה גלילי השכינה בדוגמת ביהמ"ק שלמה), ועובדה זו פעלה רעש וסערה אצל כל היהודים שנמצאו בעיר בה הוא עבר וחלק גדול מהם הצטרף אליו. ולכן הקב"ה אמר לו היות הוא עור יהודים ללכת לשילה, לכן הוא יתן לו שכר מסויים כמבואר בהרחבה במדרש שם.

... לאחמ"כ מספרת ההפסדה כיצד נולד בן לחנה, וכאשר הגיע הזמן לעלות לרגל, חשב אלקנה שחנה תעלה אף היא, אבל חנה אמרה לא, הפעם היא לא תלך לשילה, היא נשארת בבית, היות ויש לה ילד, צריכה היא לחכות עד ש"גמלתו", עד שהיא תגמור לגדלו ורק אז היא תלך עמו יחד לשילה, אבל עד אז היא נשארת בבית.

חנה הרי היתה נביאה (כמסופר בסיום ההפסדה), כלומר: בעלתה לשילה היא לא ראתה אלקות כמו כל יהודי, אלא היא ראתה זאת כמו שבביאה רואה זאת והיה לה בה תענוג אמיתי והבנה אמיתית בצורה הפיחיקה שיכולה להיות.

כפי המסופר בהפסדה (ותפרט במדרש) היה

על-שם אמו של שמואל...

"... כ"ח שבת הוא יום הולדת של אמי מורתי ע"ה, ששמה חנה, ע"ש **עוד כו' ועד כו' ע"ש אמו של שמואל**, שסיום וחותם תפילה "ויתן עוז לפללו וירם קול משחיו" (ש"א ב, יו"ד)". (ספר"ש תשנ"ב כרך א, עמ' 562 בשו"ת)

בא מושהו ואומר: "אנכי טוב לך מעשרה בניים", מודע אתה צריך למסור את נפש עבדך איהו "היפ"י וכיו"ב: כאשר אתה יכול לפעול עם עצמך – תלמד בהתמדה ושקידה; ובכללית לפעול עם הבנים שיושבים בישבה ולמליד בלא חכ, תעזור להם; אומרים לו – לא: **קווקים לעשרה בניים**: היכן שיש רק בן, אפה שישנו ילד יהודי, הוא צריך להיות בנה של חנה, אמה שמתהמת באופן ש"השאלמתו לה", שתתקף לאחר השם, לאהל השם, והיא משאלה אותו למשכן ויתרה מו: היא מעניקה אותו (מחפירות) השגי ב"השאלתה" – לשון מתנה והעניקה, ועד שנפעל בהכן ש"ישע שם עד עולם", שכל חיי הוא קשור ונמצא במשכן השם.

לוותר למען הילדים

"**וישע האיש אלקנה וכל ביתו צוה ה' את זכה הימים ואת נדרו: וזנה לא עלתה פי אברה לאשה עד תפס הנער והביאתיו ונראה את פני ה' וישע שם עד יו"פ"** (שביאל א, א, בא"ב)

בפסוק זה יש דבר נפלא שניתן ללמוד ממנו ענין עיקרי בהנהגה של כל משפחה בישראל. התחלת הסיפור הוא כיצד אלקנה היה נוהג לעלות מדי שנה בשנה לשילה, ולקחת עמו את

”אל הנער הזזה התפללת” - חינוך ומשיח בתפילת חנה -

”לחיות עם הזמן” - פתגם שהפך לדרך סלילה במשנתו של ר”ק אדמו”ר מלידז המשיח שלישי^א. לא רק כלפי פרשיות השבוע, אלא גם בנוגע להפטרות • הפטרת ראש השנה העוסקת ב”תפילת חנה” - מקבלת פנים נוארות בשחזורי חק’ - בנגלה, הלכה, דרוש, חסידות ועבודת השם • הדבר בא לידי ביטוי במיוחד לאחר פשיטת אמו חרבנית חנה צ”ה, כאשר יותר מרפז ה’ שמהלכים מתקשרים עמה - תפילה של אם על בנה, ובפירוח עם סיום תפילתה הכרוך עם גילוי המשיח ”ויתן עוז למלכו וירם קרן משיחו” • לקראת ראש השנה ויום הניאציזם - ר’ תשרי, מוגש בה לקט קטן מתוך אוצר השחיות העוסקות בהפטרות זו

לפעול עם עשרה בנים

”**יאמר לה אלקנה אישה חנה למה למה תכני**...
הלא אנכי שוב לך מנישה בנים”
(שבווא’ א. א. ה)
מסופר בהפטרותי, ש”ילתה אין לידים”, ולכן “ותבכה ולא תאכל”.

עייז אמר לה אלקנה: “למה תבכי גי’ הלא אנכי טוב לך מעשרה בנים” — שבכלל מספר עשר מורה על ריבוי ושלמות; ואלקנה אמר לה, שארבתה, הוא מספיק לה יותר מעשרה בנים — “אנכי טוב לך מעשרה בנים”.

אמנם חנה לא קיבלה את טענתו, ועד כדי כך לא קיבלה, שהיא כלל לא נזקקה להסביר זאת בקיבלים — בהפטרות לא מסופר מה היא עשתה לו — בליבו, בטעם, בשכל ובהסברה, רק מסופר שאלקנה הסכים להתגמתה, כפי

צריך לענות עי”ה.

ואז, לא רק שלא חסר לו אחי”כ חייז בה”סוב לך”, אלא אדרבה, ש”אלקי ישראל יתן את שאלותי” — הקב”ה מפלג את הבקשה ואת ההתנדלות, היות שהקב”ה רואה שזה נוגע באמת, ועד שהיה ריבוי בנים, וגם באופן ד”רע אנשים” — כל השוברים שהגמרא דורשת מהלשון “והע אנשים”, ועד שמבו זה מתחלת גאולת כל עם ישראל, וירם קרן משיחו” — המאמר בשמואל (ישל הילד הזה התפללת”) את משיח השם שהוא משך — דוד המלך, ש”ידוד מלך ישראל חי וקיים”.

הוראה זו נצחית, גם לתקופתנו זו כמדובר, כמה פעמים, ש”התורה היא נצחית”, שהפירושה בה הוא לא רק שדעני התורה הם נצחיים, אלא **התורה** היא נצחית, **כל** התורה היא דבר נצחי, **כל** ענין בתורה — גם כשמדובר, לכאורה, אודות סיפור מאורעות שארע לפני אלפי שנים, ולא רק כללות הסיפור הוא הוראה, אלא גם הפרטים; שלכאורה, יכולים לטעון, איזו שינוי יש לפרטי הסיפור או אפילו לכללות הדבר, בנוגע אלינו? חנה רואים, שהגמרא לומדת מהאופן שחנה התפללה הוראות בנוגע לתפלת כאי”ה. שמהו מובן, **שכל** הפרטים שהיו בהנהגת חנה, הם הוראה לכל אחד ואחד, באופן נצחי, בכל מקום ובכל זמן.

וההוראה בפרט לתקופתנו זו: רואים את מה שנגעשה היום עם הבנים והבנות; אז עליו לדעת שאין שום תחליף לעשרה בנים. וכאשר

חזי מעוז חיי”ה, אז בלשון ההפטרות “אנכי טוב לך מעשרה בנים” — שסומכים עצמם על הקב”ה, וזה משמש תחליף לעשר בנים,

אבל בני ישראל אומרים (שלמדיים מתנה, שהיא חרי היתה הניבאה לכל בני ישראל, וכמדובר לעיל, שמונבואת חנה למדים הנהגות וכל בני”ה (ולא רק לדורה, אלא) במשך כל הדורות (כפי שהגמרא אומרת בברכות)) שחנה מלכתחילה לא קיבלה את הטענה, וכלל לא לפוש בדיבור מדוע היא לא מקבלת אי”ה, אלא המשיכה ב”בכה תבכה” גי’ ונכה תבכה”, לא ישמע” אבל “ותתפלל גי’ ונכה תבכה”, שלאדם מהצד (אפי’ כחן גדול) חזי נראה, שזה משהו ענין לא בדת, “ויחשבה עלי לשכורה”, הנה מסופר בהפטרות, שחנה הצליחה לפעול אתה, עד שהי’ לה שבעה בנים (כמונבא בהמשך ההפטרות ובמפרשי התנ”ך).

שוית הוראה, שאם החורים רוצים שהם יהיו כפי הוראים להיות, ושחיי לא יצטרכו לבנות, אזי ראשית כל יש להשקיע בלידים, ולהשקיע כאילו שפדנבז בהם עצמם, או אפי’ יותר מזה, כיון שבזה תלוי גם האושר והצלחה שלהם עצמם.

ועד”ה בנוגע ל”יביד אלו החלמדיים”:
כאשר נגשים אליו ואומרים לו: חרי בכללתך לעשות מעשים טובים עם עצמך ועם השני והשלישי שמסובבתך עד שהי’ טוב לך מעשרה בנים” — אזי כאם הוא יהודי כפי שיהודי צריך להיות, הוא לא מקבל את הסברא, וזה כ”כ מופרד אצלו, שהוא בכלל לא

הבנים של “אשיכ” עד לבנים “חוטב עצד ושואב מימד” - עשר דרמות, עשר סוגים, עשר תלומות ובלל אחד ישם הבנים”
5) ברכות לא, ב.
6) ר”ה ב, א. זח”א קצב, ב.

3) תהלים כ, א.
4) לא, א. ואילך.
4*) ובהמשך הוסיחה שם: “שבכללות אלו הם עשר הסוגים שישם בני ישראל, כמפורט ב”ואתם נאבנים” עשר הסוגים, שכל סוג יש לו בנים - ישנם

1) של יום א’ דראש השנה.
2) סוטה מט, ב.